

A S P E

DOOR JONAS BOETS

RUSTELOOS

De driedubbele vergrendeling aan de buitendeur was voornamelijk bedoeld om de bewoners niet naar buiten te laten gaan, maar voor Gaby vormde ze geen probleem om stiekem bezoekers binnen te loodsen. Ze keek schichtig om zich heen terwijl ze geruisloos de deur opende. Ze wenkte de twee donkere gestalten die buiten stonden te wachten.

‘Je bent te laat’, bromde de kleinste van de twee.

Ze schuifelde naar binnen, een rood-wit geruite boodschappentrolley achter zich aan trekkend. Het kostte haar moeite, haar gezucht klonk luid door de gang. Veel geduld had Lea nooit gehad.

‘Een beetje stiller, straks horen ze ons’, fluisterde Gaby.

‘En een beetje trager’, gromde de grote vrouw die hen volgde. Martha was fysiek de sterkste van de drie, maar bij de minste inspanning kreeg ze het benauwd. Ze droeg een volgepakte rugzak over één schouder.

‘We moeten voortmaken, we hebben al te veel tijd verloren door Gaby’, snauwde Lea.

‘Er waren mensen in de gang, ik kon niet zomaar weg’, verdedigde Gaby zich.

In stilte liepen ze verder door de gang. De omgeving waar Gaby nu al enkele maanden in vertoefde, leek zo anders in het donker. Ze hoorde nieuwe geluiden, ontdekte meubels die ze eerder nooit had zien staan.

‘Au!’

De boodschappentrolley kletterde op de grond. Lea had zich gestoten aan een lage zwarte bijzettafel die naast twee fauteuils stond. Boos stampte ze tegen een van de fauteuils.

‘Stil zijn’, zei Martha, maar Lea luisterde niet.

‘Wie zet hier nu ook een tafel?’

Ze wreef over haar pijnlijke scheenbeen. Gaby luisterde. Had het lawaai iemand wakker gemaakt? Het enige wat ze hoorde was het tikken van de verwarming en het snuiven van Martha.

‘Het is bijna halfzes’, waarschuwde Martha. ‘De bewoners worden zo meteen wakker.’

Gaby en Lea knikten. Ze vervolgden hun tocht, behoedzaam voor nieuwe obstakels en tegelijkertijd vastberaden naar de juiste afdeling. Ze hadden de weg al enkele keren afgelegd, waardoor ze nu niet meer hoefden te zoeken. Voorbij de leefruimte stopte Lea.

‘Ik hoor iets.’

Gaby spitste haar oren en knikte.

‘De nachtdienst.’

Als ze werd gezien, zou ze opnieuw naar haar kamer worden gebracht. Ze zou veel kostbare tijd verspillen. En als iemand Lea of Martha zag, zou die alarm slaan. Ze keek om zich heen en besliste.

‘Terug naar de leefruimte.’

Lea en Martha gehoorzaamden, liepen naar de leefruimte en verstopten zich achter een bank en een kickertafel. Gaby koos een plek achter de kast met de gezelschapspelletjes, die ze in de tijd dat ze hier was nog nooit iemand had zien spelen. Kaartspelen, dat wel, maar niets wat te ingewikkeld of te nieuw was of te veel denkwerk vereiste.

Voetstappen galmden door de gang. Instinctief boog Gaby haar hoofd, hoewel dat weinig uitmaakte achter de kast. Wat zou ze zeggen als iemand haar betrapte? Zou ze nog een keer

de verwarde senior uithangen? Het was vaak de beste manier om geen uitleg te hoeven geven. De keerzijde was dat wie dat trucje te vaak toepaste, het risico liep om naar de gesloten afdeling overgeplaatst te worden. En was je nog niet helemaal de kluts kwijt als je daar terecht kwam, dan duurde het niet lang voor dat wel het geval was.

Een verpleegster passeerde de leefruimte. Even bleef ze staan. Gaby tuurde langs de kast de ruimte in en schrok toen ze de rugzak van Martha tegen een stoel zag staan. Zou de verpleegster die zien? Als ze in de rugzak keek, zou ze onmiddellijk alarm slaan. Ze zette zich schrap, klaar om in te grijpen als de verpleegster dichterbij kwam.

Een van de stangen van de kickertafel draaide rond. Heel kort, maar lang genoeg om lawaai te maken. Had Lea ertegen gestoten? Het licht in de leefruimte ging aan, de verpleegster zette een stap naar binnen. Gaby hield haar adem in.

In de verte klonk het geluid van een deurbel. Een van de bewoners had assistentie gevraagd. De verpleegster reageerde er niet meteen op. Ze bleef nog even staan, deed dan het licht weer uit en haastte zich door de gang naar de hulpbehoevende. Het duurde even voor Gaby tevoorschijn durfde te komen.

‘Ik begrijp eigenlijk niet waar we zo bang voor zijn,’ bromde Lea.

‘Zo meteen zijn de rollen omgekeerd,’ zei Martha. ‘Maar we moeten eerst voorbereid zijn. We houden ons aan het plan.’

Ze liepen verder, iets haastiger nu, om de verloren tijd in te halen. Bij kamer 178 stond de deur op een kier. Gaby gluurde naar binnen. Ze was hier de laatste maanden al een aantal keren geweest. Meer dan nodig was voor hun voorbereidingen. Ze hield ervan om even naar hem te komen kijken. Ze zou het niet snel toegeven, maar ze hield van de explosie van gevoelens die haar bezoekjes telkens weer veroorzaakten. De

afkeer, de wrok, maar ook de pure liefde, ze wist niet wat ze ermee aan moest.

‘Ligt hij hier?’

De scherpe stem van Lea sneed door de nacht. Ze duwde de deur verder open en staarde naar de man die met open mond op zijn rug in bed lag. Opgedroogd speeksel blonk in zijn mondhoeken.

‘Zullen we anders hier ineens beginnen?’ vroeg Lea.

‘Nee, nogmaals: we houden ons aan het plan!’ zei Martha dwingend.

Lea haalde met tegenzin haar schouders op en liep verder. Gaby wierp nog een laatste blik in de kamer en volgde dan haar kompanen. Ze bereikten zonder verder oponthoud de keuken van het verplegend personeel. Martha zwierde haar rugzak op de tafel en ritste hem open. Lea opende de boodschappentrolley en legde allerlei gereedschap klaar.

Gaby overhandigde Lea en Martha allebei een sleutel, die ze in de loop van weken buit had gemaakt bij de verpleegkundigen. Het was een van de enige ruimtes die ze op slot konden doen. Ze mochten alleen niet vergeten de sleutels van het overige verplegend personeel afhandig te maken.

‘Hoe laat is het?’

‘Zes uur.’

‘Tijd om te beginnen.’

Martha trok een geweer uit haar rugzak en gooide het naar Lea. Die ving het met moeite op en boog even door haar knieën om het wapen goed vast te grijpen. Martha overhandigde een tweede geweer aan Gaby. Het stalen gevaarte voelde erg vreemd in haar handen. Ze hadden een keer geoefend, en ook al was dat nog maar enkele weken geleden, het leek een ander tijdperk. Toen was het niet voor echt, het was om te spelen. Maar deze keer was het menens.

‘Julie weten nog hoe het werkt?’ vroeg Lea.

Gaby en Martha knikten.

‘Vooruit dan. Aan de slag. It’s showtime!’

Lea hield het geweer boven haar hoofd en legde haar vinger op de trekker. Een luid salvo knetterde door de gebouwen. Een angstaanjagend geluid, dat de oorlog weer in de hoofden bracht. Al klonk het voor veel hardhorende bewoners niet anders dan hun veel te luide wekker.

© 2025 Manteau/Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk april 2025

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4191 9
NUR 330
D/2025/0034/210